

یاد رفیق لوچیانو، در تداوم مبارزه کمونیستی زنده است

صدای انترناسیونالیستی

مرگ، هرچند زندگی یک مبارز را متوقف می‌کند، نمی‌تواند مبارزه‌ای را که او آگاهانه در صفوف آن قرار گرفته بود به پایان برساند. آنچه با مرگ یک کمونیست از میان نمی‌رود، مبارزه‌ای است که او آن را بخشی از نبرد تاریخی طبقه کارگر برای رهایی از سرمایه‌داری می‌داند؛ موضعی است که از آن‌ها دفاع کرد، افقی است که برای آن مبارزه کرد و وظیفی است که همچنان بر دوش نسل‌های بعدی باقی می‌ماند.

مدتی پیش، جریان کمونیست بین‌المللی به اطلاع «صدای انترناسیونالیستی» رساند که رفیق لوچیانو دیگر در میان ما نیست. مرگ ناگهانی و سریع او، بی‌تردید فقدان برای کمونیست‌های چپ و رفقایی است که در این مسیر سیاسی با او همکاری داشتند. او تا واپسین روزهای زندگی خود بخشی از جنبش تاریخی پرولتاریا برای رهایی از جامعه سرمایه‌داری و برپایی جامعه‌ای عاری از استثمار، دولت، مرزهای ملی و سلطه طبقاتی بود.

رفیق لوچیانو برای ما رفیقی آشنا بود و در جلسات میان «صدای انترناسیونالیستی» و «جریان کمونیست بین‌المللی» نقش فعالی داشت. او به ویژه در پروسه تهیه بیانیه مشترک درباره جنگ اوکراین و همچنین در تدوین بولتن‌های مربوط به جنگ مشارکت فعالی داشت.

در یکی از جلسات بعدی، پس از سقوط رژیم اسد، موضوع مقاله «جریان کمونیست بین‌المللی» درباره سوریه و طرح مفهوم «جنگ داخلی» در آن، مورد بحث و انتقاد قرار گرفت. «صدای انترناسیونالیستی» بر این نکته تأکید کرد که جریان کمونیست بین‌المللی نمی‌تواند از «جنگ داخلی» در سوریه سخن بگوید، در حالی که وقایع اسپانیا را یک جنگ امپریالیستی ارزیابی می‌کند؛ و برای طرح چنین تعریفی، ابتدا باید موضع پیشین خود را مورد بازبینی قرار دهد.

رفیق لوچیانو، بلافاصله پس از طرح این انتقاد درباره نحوه فرمول‌بندی مطلب، وارد بودن آن را پذیرفت و اظهار داشت که حق با «صدای انترناسیونالیستی» است. پس از آن، هیئت نمایندگی «جریان کمونیست بین‌المللی» اعلام کرد که این مسئله را دوباره مورد بررسی قرار خواهد داد. مقاله مذکور نیز بعداً تصحیح شد و در خود مقاله به این تغییر در فرمول‌بندی اشاره شد.^۱

کمونیسم چپ هرگز تاریخ خود را بر شانه‌های افراد بنا نکرده است. نیروی آن نه در قهرمان‌سازی و فردپرستی، بلکه در تداوم یک سنت تاریخی، در نقد بی‌امان سرمایه‌داری و در دفاع پیگیر و بی‌تزلزل از انترناسیونالیسم پرولتری نهفته است. از همین رو، فقدان هر رفیق، هرچند دردناک و سنگین، نباید به پایان مبارزه‌ای که به آن باور داشتیم تبدیل شود. برعکس، یاد یک رفیق زمانی زنده می‌ماند که مبارزه‌ای را که او به آن پیوسته بود ادامه دهیم.

از این رو، عمیق‌ترین همدردی و همبستگی ما با خانواده رفیق لوچیانو و با رفقای او در جریان کمونیست بین‌المللی، در ادامه همان مبارزه‌ای است که او آگاهانه و در سنت کمونیست چپ برگزید.

بهترین گرامیداشت یک انترناسیونالیست، ایستادگی بر همان اصول و افقی است که زندگی خود را در راه آن‌ها گذاشت. امروز، در برابر فقدان این رفیق، وظیفه ما تنها یاد کردن از او نیست؛ وظیفه ما ادامه دادن راهی است که آگاهانه برگزید. مبارزه‌ای که او خود را وقف آن کرده بود، با مرگش پایان نیافته است. این مبارزه ادامه دارد و وظیفه ادامه آن بر دوش همه ماست.

^۱ مقاله بعداً تصحیح شد و این مسئله در خود مقاله نیز مورد اشاره قرار گرفته است.

یاد او را با سوگ و ستایش فردی زنده نگه نمی‌داریم؛ آن را با ادامه مبارزه‌ای زنده نگه می‌داریم که او آگاهانه به آن پیوست. تا زمانی که مبارزه طبقه کارگر برای رهایی از استثمار، سرمایه‌داری، دولت و مرزهای ملی ادامه دارد، یاد و تلاش او نیز در این مبارزه زنده خواهد ماند. رفیق لوچیانو دیگر در میان ما نیست، اما راهی که او با امید، با اراده و با باور به توان طبقه کارگر برای تغییر جهان برگزید همچنان پیش روی ماست. آینده‌ای رها از استثمار و توحش سرمایه که تنها از دل مبارزه آگاهانه، سازمان‌یافته و انترناسیونالیستی طبقه کارگر زاده خواهد شد.

صدای انترناسیونالیستی

۱۸ تیر ۱۴۰۵

کانال تلگرام:

<https://t.me/intvoice>

ایمیل:

contact@internationalistvoice.org

وبسایت:

www.internationalistvoice.org

ایکس (تویتر سابق):

https://twitter.com/int_voice